

300

ERIK WAHLSTRÖM

GOD

Roman

Uit het Zweeds vertaald door

Ron Bezemer

Uitgeverij de Rode Kamer

Oorspronkelijke titel	GUD
Verschenen bij	Schildts Förlags Ab, Helsinki
© Oorspronkelijke tekst	Erik Wahlström, Helsinki 2006
© Nederlandse vertaling	Ron Bezemer en uitgeverij de Rode Kamer 2007
Omslagontwerp	Rolf van Kammen
Lay out	Rough Design, Haarlem
Druk en zetwerk	Uniprint International, Budapest
Foto auteur	Cata Portin

1e druk september 2007

ISBN/EAN 9789078124078

NUR 302

www.rodekamer.nl

De vertaling van deze roman is mede tot stand gekomen
met steun van

The Finnish Literature Information Centre (FILI)
Helsinki, Finland

1

od was geil.

Hij kronkelde van eenzaam verlangen in een tijdloos niets, als een goddelijk zwevende foetus, maar voldragen, sterk, dreigend.

Ik ben wie ik ben.

Dat is hetzelfde als *Ik ben wie 'wie ik ben' is*, wat hetzelfde is als *Ik ben wie 'wie "wie ik ben" is' is*, enzovoort.

Ik ben wie ik ben is een gevangenis.

Gods handen gleden over zijn lichaam.

Zijn vingers kromden zich. Zijn nagels trokken sporen in zijn voorhoofd en wangen. Zijn gezicht was verwrongen terwijl hij een geluidloze kreet slaakte. De opengesperde ogen staarden de leegte in.

Binnenin hem woedde een hevig vuur. Hij trilde van razende, kokende wellust. Zijn jonge mannelijkheid verhief zich. Zijn lichaam kromde zich tot een imposante boog. Elke rib en elke wervel tekende zich duidelijk af. Elke spier en elke pees trilde van opwinding.

Er maakte zich een waanzinnige wil van hem meester om te scheppen.

Zijn handen klemden zich om zijn lid, waarvan de top bedekt werd door een voorhuid die strak gespannen stond. Dat beloofde pijnlijk te worden. Maar zijn begeerte was niet te stoppen en hij wreef steeds heftiger.

In hem verzamelde zich het oerzaad.

Extase! In een apocalyptische explosie werd het zaad eruit geslingerd.

De oerspuit.

God voelde de schrijnende pijn, alsof de nauwe opening van zijn voorhuid door de stortvloed scheurde. Zijn schreeuw van verrukking vermengde zich met die van pijn.

Het ongelooflijk hete zaad perste zich naar buiten, schuimend door de weerstand van zijn nauwe voorhuid.

De grenzen van het heelal werden uit elkaar geslingerd. Bevend ontsnapte de ruimte aan haar schepper.

De tijd, onzichtbaar ineengedoken in het zaad, ontrolde zich, stroomde vooruit en legde zich als een kleverig vlies over alles.

De zwarte, vibrerende oernacht groeide razendsnel uit tot een brok zo groot als Gods vingernagel, als zijn oogbol, als zijn hoofd en bleef almaar groeien.

Er was geen licht dat het brandende, kolkende schuim zichtbaar maakte, het oerschuim waar de stuiptrekkingen van de dimensies ontelbaar maal ontelbare vluchtige kernfusies teweege brachten, atoomsplittingsen, trillingen, penetraties en botsingen of illusies van botsingen. Zeer kleine, maar onbedwingbare krachten, onvoorstelbaar kleine ronddraaiende draden en onzichtbare deeltjes wervelden in het rond, vernietigden elkaar en werden verbrijzeld, of verenigd in talloze zwarte vonkenregens. Vernietigende bliksemstralen flikkerden onzichtbaar. Brandende quarks werden door de vuurstorm heen en weer geslingerd.

Op hetzelfde moment dat de afstanden explodeerden, nam de hitte af. Het oerstof trok op.

Nu hield de tijd het heelal in zijn greep. Vierhonderdduizend jaren van duisternis verstreken. Plotseling drong ergens een lichtstraal door.

‘Was dat licht?’ vroeg God.

Ja, dat was licht.

De afkoelende deeltjes van het heelal waren dun en doorzichtig geworden. Overal ontbrandden stralende vuurbakens.

Vage, op wolken lijkende contouren begonnen een zwak schijnsel af te geven.

In de chaos der botsingen werd gas geschapen. Dunne sluiers verzamelden zich tot flarden die elkaar in de ruimte achterna zaten en zich verdichtten tussen de dieper wordende afgronden van waaruit de warmte snel werd opgezogen. De sluiers klonterden samen tot bundels en gigantische kolommen van wolken. Hete, fel brandende, rondraaiende gasmengsels vlogen door elkaar en explodeerden ten gevolge van de eigen, ineen gedrukte materie. Fontein van vuurwerk spoten omhoog.

Onmerkbaar was de ruimte gigantisch groot geworden. Uit het niets waren kolossale afstanden ontstaan, die onafgebroken bleven groeien.

Tussen de gasconcentraties strekten zich onafzienbare woestijnen van ijskoude leegte uit.

Maar ook waar niets aanwezig was, ziedde en bruiste het van spookachtige figuren. Paren imaginaire deeltjes ontstonden als in een droom uit het niets, trilden, versmolten met elkaar en waren vervolgens meteen weer verdwenen. Zelfs in deze leegte kookte het.

Gloeiende gasmassa's draaiden majestueus rond in spiralen met kapotte windingen. Het gas wervelde langs de spiralen naar binnen, werd sterk in elkaar gedrukt en was – door het verpletterende gewicht van de eigen massa – gedwongen opmerkelijke metamorfoses te ondergaan. Soms explodeerde er een massief brok, doordringende vuurpijlen achterlatend. Of zo'n brok groeide uit tot zulke enorme proporties, dat het implodeerde tot diepe gaten van naar binnen gekeerde ruimte – kosmische gevangencellen waaruit niets kon ontsnappen, zelfs geen licht.

Er werden sterren geboren in allerlei groottes, variërend van kwistig pronkende mastodonten tot mislukte, zwak gloeiende, bruine kreupelen.

Door de helse omarming van de sterren werden ijzer en andere metalen samengeperst. In het heelal, waar eerder slechts vluchtige lichtheid had bestaan, werden vastheid, hardheid, traag stromende bergen van vloeibaar metaal geïntroduceerd.

Explosies slingerden het nieuw geschapen materiaal de ruimte in, waar het met gassen werd samengeperst tot bollen van diverse omvang, van langzaam kokende gasreuzen tot korrelige klompen of smerige sneeuwballen die ronddraaiden in verdwaalde ellipsen. Ze cirkelden rond de sterren, stortten zich erop, verwoestten elkaar door hun aantrekkingskracht of werden door een toevallig passerend hemellichaam de lege ruimte ingeslingerd.

Duizenden miljoenen jaren gingen voorbij. In het onmetelijk uitrekken van de afstand was de snelheid niet langer voelbaar. Alles leek nu bevroren en gestold.

Eén luchtbel van de eindeloos vele in het schuim van de oerspuit was uitvergroet tot heel het zichtbare hemelgewelf, afgesneden van alle overige luchtbellens. Geen enkele boodschap van stille troost of liefde zou ooit de grenzen van dit universum kunnen overschrijden. De poorten waren gesloten, de ketenen gesmeed.

Ons universum was één klein geïsoleerd stipje in de kosmos tussen ontelbare andere universa. En binnen deze stip, zo groot dat het onmogelijk was om van de ene naar de andere kant te reizen, stonden de sterren op een vaste plaats als zwijgende, blinkende monumenten boven de zinloosheid en eenzaamheid als kosmisch principe. In de schepping begon zich reeds een indicatie van wanhoop af te tekenen over de onmogelijkheid het heelal te omvatten.

De echo van Gods schreeuw weergalmde als een zich eindeloos voortzettende golfslag in de ruimte. Een echo die steeds langzamer vibreerde en steeds minder hoopvol klonk.

Toch was die echo begonnen met een daad van hardnekkig verlangen.

Maar niet alles was zinloos.

Ergens bevond zich een tuin met vogels, met een boom waarvan de takken doorbogen van het fruit, en een naakte man en een vrouw.